

ALLEN SAMEN VOOR VRIJHEID

Internationale solidariteit voor de opstand van het Iraanse volk tegen het regime

- 27 januari 2018, Den Haag -

EEN WARMHARTIGE ONTMOETING

met de heer W. van de Camp,
lid van het Europees Parlement,
Dr. Taher Boumedra &
de Iraanse jongerenvereniging
in ballingschap.

De wereldgemeenschap moet zich achter de opstand in Iran scharen

Redacteur

Op 28 december begon in Mashhad, de op één na grootste stad in Iran, een protest tegen corruptie en inflatie, dat zich daarna snel verspreidde naar 142 andere steden in Iran. Het protest volgde op nieuws dat de regering zou gaan bezuinigen op sociale voorzieningen en meer geld zou uittrekken voor het leger en de veiligheidsdiensten, en dat bovendien de prijs van onmisbare voedingsmiddelen zoals brood en eieren flink omhoog zou gaan.

De onrust heeft het heersende regime voor de grootste problemen gesteld sinds 2009, maar daarnaast is er een breder gedeelte onvrede tot uiting gekomen die gericht is tegen de Hoogste Leider van het regime, Ali Khamenei, en president Hassan Rouhani. Protestleuzen als 'Nee tegen inflatie, nee tegen armoede' gingen over in 'Dood aan de dictator', 'Dood aan de hardliners' en 'Dood aan Khamenei'. Een dag later begonnen studenten van de Universiteit van Teheran 'Hervormers, hardliners, het spel is nu uit' te scanderen, en deze leuze werd alom overgenomen door het volk om duidelijk te maken dat ze tegen het regime als geheel waren. Daarnaast begonnen de demonstranten te verwijzen naar de inmenging van het regime in buitenlandse zaken met leuzen als 'Laat Syrië met rust, denk aan ons', 'Niet voor Gaza, niet voor Libanon, mijn leven is alleen voor Iran' en 'Dood aan Hezbollah'.

Revoluties ontstaan altijd uit gevoelens van onvrede onder het volk en komen tot uitbarsting door een bepaalde situatie. In het geval van Iran is dat de grootschalige corruptie en diefstal van de rijkdom van het land door de moellahs ter vergroting van de materiële steun aan internationale terroristische organisaties, wat cruciaal is voor

het voortbestaan van het regime. De mensen zijn het zat. Ze beseffen dat ze leven onder de armoedegrens, terwijl de rijkdom van het land 39 jaar lang is aangewend om terrorisme te verspreiden over de wereld en de bankrekeningen van de moellahs te spekken, niet voor de problemen en behoeften van de samenleving.

De protesten komen voort uit het economische lijden van het volk, maar omdat er onder het Iraanse volk vanwege ernstige mensenrechtenschendingen en onthouding van fundamentele vrijheden aldoor afschuw heeft geheerst tegen het regime, was er altijd al sprake van een latente explosieve sfeer in het land. De mensen hebben heel goed door dat het regime de oorzaak is van de ontberingen die ze moeten lijden. Ze beseffen dat ze geen normaal en goed leven zullen kunnen leiden en dat de economische situatie niet zal verbeteren zolang de moellahs aan de macht zijn.

Veel westerse politici zijn verrast door de opstand in Iran en vragen zich af waar deze protesten op uit zullen lopen, maar de Iraanse democratische oppositie is ervan overtuigd dat ze onvermijdelijk zullen leiden tot een machtswisseling. Ze zijn niet verrast en zeggen dat de situatie in de Islamitische Republiek een op springen staand kruitvat is. De demonstraties tegen de corruptie in het voorbije jaar vormden een waarschuwingssignaal dat het regime negeerde. Dictators maken immer verkeerde inschattingen, net als de sjah.

Hoewel het klerikale regime er alles aan doet om de demonstranten van de straten te houden en hun toegang tot het internet af te snijden, en hoewel er meer dan 8000 demonstranten zijn opgepakt en tientallen van hen om het leven zijn gebracht, zijn analisten unaniem van mening dat de Iraanse theocratie op omvallen staat en dat de protesten niet zijn te stoppen.

Het is nu aan de internationale gemeenschap om zich achter de opstand in Iran te scharen en steun te bieden aan de demonstranten door actie te ondernemen om te voorkomen dat ze door het regime gedood zullen worden en om ervoor te zorgen dat hun stem wereldwijd te horen is door hun vrije toegang tot het internet.

De corrupte geestelijke heersers van Iran hebben de stichtingen en instellingen voor goede doelen in het land veranderd in een maffianetwerk dat geheel onder hun controle staat, en daarom moeten de instellingen voor goede doelen buiten Iran die

zich inzetten voor de Iraanse zaak actiever worden dan ooit tevoren en hun financiële middelen aanwenden ter ondersteuning van de dappere protesten van het Iraanse volk dat schreeuwt om mensenrechten, burgerrechten, vrijheid en democratie. Dit is een belangwekkend project waarin elk individu en elke organisatie kan bijdragen aan de zaak van deze onderdrukte en desondanks heldhaftige mensen.

Prof. dr. Firouz Daneshgari

Hij is chirurg, professor in de chirurgie en derde voorzitter van de afdeling urologie van Case Western Reserve University in Cleveland, Ohio. Eerder was hij professor en voorzitter van de afdeling urologie en vrouwenbekkenchirurgie van Upstate Medical University.

Dr. Nicolette van Amerongen

Dr. Nicolette van Amerongen is afgestudeerd in 1982 als arts aan de Vrije Universiteit. Zij heeft o.a. in de psychiatrie en als huisarts gewerkt. Later werkte zij als arts voor de mannelijke populatie op booreilanden. Zij verafschuwt elke vorm van geweld, opsluiting, marteling . Sinds 2003 donateur.

We verwelkomen u allen, in het bijzonder onze dierbare medestanders die hierheen zijn gekomen vanuit Maastricht, Groningen, Zwolle en Breda, van heinde en ver, om uiting te geven aan hun solidariteit met de opstand van het Iraanse volk. We groeten de moedige mannen en vrouwen die in opstand zijn gekomen tegen het fundamentalisme en strijden voor recht en vrijheid, en we zijn in onze gedachten bij hen. Het eerste programmapunt vandaag is de Iraanse jeugd in ballingschap. Daarna geeft de heer Ghobadi een analyse van de opstand in Iran.

Vervolgens zal de heer Van der Camp, lid van het Europese Parlement, het spreekgestoelte betreden. Een andere vooraanstaande gast is de heer Tahar Boumedra, voormalig vertegenwoordiger van UNAMI (United Nations Assistance Mission in Iraq). Een van onze oude medestanders heeft een waardevol schilderij voor deze bijeenkomst gedoneerd, dat we delen met u allen. Vervolgens zal een brief van een politieke gevangene, die vastzit in de Evin-gevangenis wegens steun aan de opstand in Iran, worden voorgelezen door de zoon (dochter) van een politieke gevangene.

Daarna wordt een optreden verzorgd door ..., die met saxofoon en piano een prachtig stuk muziek zullen spelen. Tot slot van het programma van deze dag zal dr. Taherzadeh Iraanse folkmuziek ten gehore brengen en vertellen over de steun van 500 kunstenaars in ballingschap aan de opstand in Iran.

We hopen dat u geniet van het programma van vandaag.

We bedanken nogmaals al degenen van u die hebben deelgenomen aan deze bijeenkomst.

Raha Heshmatikhah Studente psychologie, Universiteit Utrecht

Het is een bijzondere gunst en een heel grote eer voor mij om vandaag uw gast te zijn, hier waar wij samenzijn uit solidariteit met de dappere bevolking van Iran. Zij zijn de straat opgegaan van Mashad tot Kermanshah en van Arak tot Tuyserkan en meer dan 142 steden vragen om verandering van het regime en om een vrij Iran.

Wij bewijzen de laatste eer aan de martelaren die hun leven hebben opgeofferd bij hun zoektocht naar vrijheid en democratie en wij groeten de dappere vrouwen en mannen die met één stem de straat op gingen, met

de roep om het einde van de heersende theocratie, waarbij ze scanderen: “Dood aan Khamenei”, “Dood aan Rouhani” en “Hervormers en hardliners, het spel is voorbij!”.

En wij hebben een boodschap vandaag voor onze jonge broeders en zusters in de kerkers van het Iraanse regime, een boodschap voor de 8.000 die stand hielden, toen zij geconfronteerd werden met marteling en mishandeling, en boodschap voor de jongeren die het regime op zijn grondvesten hebben doen schudden

door het trotseren van de wreedheden en de barbaarsheid van het regime, waarmee zij oog in oog stonden; een boodschap van de oudere moeders in Qom en Isfahan tot de jonge schoolkinderen in de steden van Ahwaz en Sistan Baluchestan en tot de dappere vrouwen die in het hele land de leiding hebben, en die boodschap luidt: wij zijn hier bij jullie, schouder aan schouder, tot de dageraad van vrijheid in Iran en zonder enige twijfel is die dag niet ver meer en komt de dag van afrekenen dichterbij.

Toespraak van Shahin Gobadi 27 januari 2018

“Goedemiddag, welkom,

Ik denk aan wat we zojuist in de videoclip zagen. Ik zal proberen u een overzicht te geven van wat Iran beleefde in de afgelopen paar weken. Wat is de huidige stand van zaken vandaag en wat zijn de vooruitzichten voor de toekomst? Ik denk dat we vandaag in een zoveel betere positie zijn om deze vragen te kunnen beantwoorden. Een overzicht: er waren protesten in 142 steden en stadjes door heel Iran. Oost, west, noord en zuid. Al met al zijn minstens 50 mensen direct gedood door de veiligheidstroepen of de Revolutionaire Gardisten. Minstens 8000 demonstranten zijn gearresteerd. Volgens zeer betrouwbare rapporten zijn er op zijn minst 10 van hen gestorven tijdens hun detentie, meestal door marteling. Ze waren allemaal jong, de dode lichamen van sommige van hen zijn voor het ouderlijk huis gedropt. Hun ouders vonden hun lichaam toen ze de deur openden. Velen zijn vermist, en we proberen informatie te krijgen over hun situatie.

Volgens cijfers van het regime zelf is 90% van de arrestanten in de leeftijd van 15 jaar tot 25 jaar. De allerjongsten. Een derde is student aan een hogeschool. Er waren protesten in alle etnische regio's van Iran. Zoals u weet, is Iran etnisch een heel divers land. Er waren pro-

testen in Balochistan, in de Turkse regio, de Arabische regio, overal.

Maar wat echt interessant is: alle leuzen die werden geroepen, waren vrijwel hetzelfde in het hele land. De samenstelling van de demonstranten is ook heel veelzeggend. Het waren demonstranten van allerlei pluimage. Meestal waren het mensen in de lagere klasse van de maatschappij, omdat ze weinig te verliezen hebben, maar ook studenten van de universiteiten, kantoorwerkers en vrouwen speelden een heel belangrijke rol.

Hun slogans: wanneer iemand naar hun slogans luistert, dan denk ik dat de mensen iets duidelijk willen maken. Ik neem aan dat u sommige ervan hoorde in deze video clip. Vanaf dag 1 waren de slogans: “Weg met de dictator. Weg met Rouhani!”. En vanaf de tweede dag zeiden zij duidelijk:

“Weg met Khamenei”. Er was geen onderscheid voor de mensen tussen de ene of de andere factie van het regime; men verwierp het gehele regime. Eén slogan was heel veelzeggend, en die kwam op de derde dag. Eerst in de Universiteit van Teheran, en daarna heel wijdverbreid, en luidde: “Nee tegen de hervormer, nee tegen de harde lijn. Dit spel is voorbij”. Ik vind dat zij heel duidelijk waren, dat zij het regime in zijn geheel verwerpen; ze willen een wending in de regering, en ze willen het nu.

Het is waar, dat, zoals bij veel sociale opstanden, mensen economische grieven hebben, mensen hebben so-

ciala grieven, ze zijn ontzet over de corruptie binnen het regime. Maar de opstanden kregen snel een politiek karakter. Eén cijfer zou u heel veel moeten zeggen: tijdens demonstraties in 142 steden en stadjes, (eigenlijk was er geen grote stad in Iran waar geen demonstratie werd gezien) is er geen enkele winkel geplunderd! Geen bedrijf werd aangevallen, geen bank, geen privébezittingen werden aangetast. Alle doelen waren van de overheid, zoals onderdrukkingscentra, gerechtsgebouwen waar mensen ter dood gebracht werden, religieuze seminars die extremisme en fundamentalisme verspreiden.

Zestig kantoren van vrijdagse gebedsleiders, die geestelijke leiders die de agenda van het regime aansturen, waren aanvalsdoelen. Dus terwijl de eerste protesten economische aard hadden, werden ze voortgezet met politieke doelen. Het volk kijkt uit naar vrijheid en democratie. De kern en de fundering van

het regime worden uitgedaagd.

Wat interessant is: de regering heeft jaren lang plannen gemaakt om dit te voorkomen. Ze hebben altijd geweten dat de grootste bedreiging voor hun voortbestaan de opstand van het volk is. De Revolutionaire Gardisten, die zoiets zijn als de Iraanse versie van Hitler's Gestapo, hebben zich er jarenlang op voorbereid om dit te voorkomen. Maar ze hebben volledig gefaald. Nu kunt u vragen: “Hoe kwam dat dan?” De eerste dag kon een verrassing zijn, de tweede dag kon toeval zijn geweest, maar de derde dag? Nee. Op de vierde dag was er geen

sprake van verrassing meer. Ze wisten dat dit eens zou gebeuren, maar de golf van protesten was zo sterk dat zij het niet meer konden tegenhouden. Op de eerste dag waren de demonstraties nog in 5 plaatsen en steden, de tweede dag waren ze in 16 plaatsen, de derde dag waren er 50 steden in opstand. De vierde dag, herinner ik me, waren ze in 54 steden, vanaf de zesde dag spreken we over 60 steden, alles bij elkaar zijn er nu 142 steden waarin wordt gedemonstreerd. En ik hoop dat het zich zo verder verspreidt dat ze het hoe dan ook niet meer kunnen stoppen.

Een ander interessant punt was de slogans die de bevolking riepen. Slogans zoals “Niet voor Libanon, niet voor Gaza, ik geef mijn leven alleen voor Iran”. Nu zeggen de mensen: “Wij verwerpen het beleid van dit regime dat geld spendeert in Libanon, in Gaza, en zo ons geld verspilt.” Of ze zeggen: “Laat Syrië met rust, denk aan ons”. Ze zeggen: “Wij verwerpen het gehele idee dat de regering zoveel geld uitgeeft aan het steunen van Bashar al-Assad en zijn burgers uitmoordt.” Samengevat staat het volk aan de ene kant en het regime er tegenover. Er is niets tussenin. En dit was de kernboodschap: het volk heeft de hoop verloren aangaande dit regime in zijn geheel, en zelfs een deel ervan dat aan de kant van het volk zou kunnen staan is voor hen uitgesloten.

De Iraanse situatie heeft sinds 28 december 2017 een beslissend keerpunt bereikt. De hele situatie is voorgoed veranderd sinds die datum. Er waren nogal wat mythes die jarenlang verteld zijn door het regime en zijn supporters in het Westen maar ik denk dat nu de waarheid aan het licht gekomen is.

Ten eerste werd hen jarenlang verteld: “In Iran heb je een gematigde partij en een partij van de harde lijn, en er is geen andere optie voor dit regime”. Jarenlang is gezegd: “De oppositie is in ballingschap, heeft geen invloed in het land, en geen kans”. Jarenlang zei men

tegen hen: “Het regime is populair bij de arme mensen”. Men zei: “De Revolutionaire Garde is te sterk en niemand kan hen uitdagen”. Jarenlang werd hen verteld: “Het Iraanse regime is zo sterk, er is geen inmenging in veel andere landen” (ی‌چ‌مک‌من‌ادی‌من،‌تس‌ا‌م‌وه‌ف‌د‌مان‌ل‌م‌ج‌ن‌ی‌) (دی‌و‌گ‌ب‌د‌ه‌ا‌و‌خ‌ی‌م). Hen is gezegd dat de nucleaire overeenkomst in het voordeel was van het Iraanse volk en dat zij de baten ontvangen van deze overeenkomst. Het zijn allemaal onzinverhalen gebleken. Mensen hebben gezien dat het allemaal mythes zijn geweest:

Mensen werden helemaal niet beter van de Iran deal, hun situatie werd slechter, al het geld ging naar landen als Syrië en Irak en Libanon, om terreur en fundamen-

talisme te steunen. [O.a. werden door de USA na de atoomovereenkomst 1.7 miljard US-dollars kontant aan Iran overgedragen -red.] Het regime is niet sterk, maar integendeel juist heel zwak.

Er is een andere macht in Iran, en dat is de macht van het volk en die van het verzet. De jongeren die de straat op kwamen, riepen: “Mijn leven voor Iran”, “Mijn leven voor

een Republiek”. Dit was geen protest uit wanhoop. Eigenlijk was een belangrijk resultaat hier: mensen stopten met te geloven dat ze nog iets zouden kunnen veranderen onder dit bewind. Kijk, het regime heeft de mensen tot nu toe doen geloven: “We zijn te zwak, we hebben geen kans.” Het regime, de terreur van het regime, goot dat geloof bij mensen in, dus deden ze niets. Ze waren gevangen in de situatie. Deze keer zagen we de mensen dit geloof overboord zetten, en de demonstraties waren hoopvol voor verandering. En dat is heel belangrijk.”

Shahin Gobadi legde in details de rol van het verzet in deze protesten uit. Dat in deze zo korte tijd en in zo vele plaatsen dezelfde slogans werden gehoord, die het verzet al tijden gebruikte, toont aan dat de demonstraties niet spontaan waren ontstaan, maar georganiseerd verlopen, met een gemeenschappelijk doel: vrijheid en mensenrechten voor Iran!

Om de censuur en de blokkades van het internet en de sociale media in Iran te doorbreken, en om de stem van de Iraanse bevolking aan de wereld te laten horen, speelt het verzet door zijn satelliet-programma's, en door ontelbare activiteiten in de sociale media een unieke en belangrijke rol. Dankzij dit werk zijn wij nu op de hoogte van het nieuws in Iran, en ook de media gebruiken deze informatie.

De effectieve rol die het verzet in deze opstanden speelde werd al snel door het regime zelf bevestigd: begin januari bekritiseerde het mullah-regime de franse President Manuel Macron

dat Frankrijk het iraanse verzet zo veel vrijheid geeft en vroeg de activiteiten van de oppositie vanuit zijn land te verbieden! Schijnbaar heeft ook president Macron daaruit kunnen concluderen, hoe zwak de positie van het mullah-regime wel moet zijn om dit belachelijke standpunt in te nemen en hoe belangrijk de oppositie voor de iraanse bevolking moet zijn. Macron negeerde deze vraag tactisch.

Een beweging kan nog zo groot zijn, maar zonder organisatie leidt het uiteindelijk tot niets. En dit maakt het grote verschil uit tussen deze beweging en die in vele andere landen. En daarom ook zijn de mensen in Iran bereid alles te doen voor een verandering: er bestaat een plan, er bestaat een alternatief, we tasten niet in het duister en er bestaat een grote internationale steun voor mensenrechten en vrijheid in Iran.

Shahin Gobadi: "Nu, waar staan we vandaag? Zoals ik u vertelde, veranderde de Iraanse situatie in alle opzichten op die dag. Wat er ook gebeuren gaat, we zullen niet terugkeren naar de situatie van voor 27 december 2017. 27 December veranderde het Iraanse politieke landschap voorgoed. Het regime is veel, veel zwakker dan voorheen. Het regime raakte in het defensief. Elke dag maakt het regime zich zorgen over demonstraties die in Iran zouden kunnen uitbarsten, nu is het volk in het offensief. Het veranderde de situatie van het volk: plotseling was het de bevolking die iets kon doen. Ik kan u vertellen dat de mensen zich nu opmaken voor de volgende ronde. Zij passen zich aan en bereiden zich voor.

De opstanden veranderden de situatie voor het verzet. Een nieuw tijdvak ligt voor ons. Ook veranderde de situatie voor de internationale gemeenschap. De tijd om weg te kijken en het regime en zijn wandaden te negeren is voorbij. De internationale gemeenschap ziet dat miljoenen mensen de straat opgaan, Iraniërs willen verandering. Er is geen rechtvaardiging meer voor de grove schendingen van de mensenrechten door dit regime. En u zag het eerst sinds 33 jaar, dat we in staat waren om de zaak van de mensenrechten in Iran op de tafel van de Veiligheidsraad van de VN te krijgen. Geloof mij, sinds 1985 hebben wij bij de Veiligheidsraad geprobeerd de zaak van de mensenrechten in Iran op tafel te krijgen, zonder resultaat. Maar deze keer gebeurde het, tegen alle soorten van overmacht in, en dit alleen al is internationaal een enorm resultaat. En dit is nog maar het begin.

Wij kunnen concluderen dat dit geen Arabische lente is, de situatie in Iran is onvergelijkbaar. Het fenomeen van Islamitisch fundamentalisme is niet nieuw voor ons. Wij hebben meer ervaring dan welk land dan ook. Deze protesten zijn het resultaat van bijna 40 jaar onderdrukking door de heersende Islamitische fundamentalisten. Dit is het einde van de weg naar vrijheid, de finale.

En ook: deze keer zijn de protesten in Iran georganiseerd. Deze keer speelt het Iraanse verzet een

rol, een verzet dat internationale erkenning geniet, we weten waar we heen gaan en waar ons eindpunt is.

Nu is onze focus gericht op het redden van het leven van hen die in de gevangenis gezet zijn. Er zijn 8000 demonstranten die in de gevangenis zitten, zij zijn in onmiddellijk gevaar en wij doen nu alles wat we kunnen om hen te redden. De internationale gemeenschap zal moeten spreken! Precies afgelopen woensdag (24 januari) was mevrouw Rajavi, de leider van de oppositie, in Straatsburg bij de Raad van Europa, waar zij leden van

het Parlement ontving van 47 Europese landen, om de rechten van de demonstranten te verdedigen. Wij willen dat alle lidstaten spreken, we willen dat de VN zich uitsprekt, we kunnen verandering brengen op internationaal gebied.

Ziet u, een consequentie van de huidige situatie is dat we een groot verschil kunnen maken. Het regime is veel zwakker, ze zullen een hoge prijs moeten betalen voor het schieten op ongewapende demonstranten. Ze zullen een hoge prijs moeten betalen voor het arresteren van onschuldige demonstranten. Wij zullen niet rusten totdat dit gebeurt. Wij zijn we tot nu toe nog nooit in dit stadium geweest. Als lid van het verzet ben ik altijd een optimist geweest, maar deze keer is dat gebaseerd op heel concrete feiten, heel realistisch. We willen allemaal echt dat dit regime ten einde komt. Als we een jaar geleden hierover gesproken hadden, had het onrealistisch geklonken, zoiets als een droom. Maar nu zijn we er heel dicht bij. Deze keer denk ik dat we het echt kunnen bereiken. Tijd is essentieel, dit is ons moment en wij moeten dit moment gebruiken. We hebben de hulp van iedereen nodig om deze kans niet te laten ontglippen, de tijd voor de Iraniërs is gekomen. We zullen ups en downs meemaken, natuurlijk, maar de hele beweging zal vooruit gaan, want de tijd is rijp.

Laten wij ons meer inzetten als nooit tevoren, en hopen op goed nieuws.

Dank u.

Toespraak Wim van de Camp

Dames en heren, een bijzonder goede middag. Mevrouw Van Amerongen zei het al: ik ben lid van het Europees Parlement, ik ben in Nederland gekozen en ik sta op de CDA-lijst. Zoals u weet werken wij in Brussel samen binnen de Europese Volkspartij (EVP). Dat is een hele grote partij met 221 leden op een Europees Parlement van 751 leden. Ik ben daar in 2009 lid van geworden. Ik ben geen buitenlandwoordvoerder of mensenrechten-specialist. Ik heb in Nederland veel onderwijs gedaan en binnenlandse justitie, met name drugsbestrijding en criminaliteitsbestrijding. Op dit moment houd ik mij in het Europees Parlement bezig met transport en de internationale handel. Daar heb je makkelijk een dagtaak aan.

Maar op een gegeven moment werd ik op de gang aangesproken door, wat wij dan in de wandelgangen noemen, de vertegenwoordigers van FOFI, Friends of a Free Iran. Dat is een pressiegroep, laat ik dat Neder-

landse woord maar gebruiken, binnen het Europees Parlement. Die probeert voortdurend om niet alleen de buitenspecialisten van het Europees Parlement te overtuigen van het slechte regime in Iran, maar ook – waar ik mezelf dan even toe reken – de ‘normale’ leden van het Europees Parlement, die met heel ander werk bezig zijn.

Ik had net even een lunch met mevrouw van Amerongen, die zei dat zij voor de Albert Heijn in Bloemendaal was ‘gestrikt’, als ik het zo mag zeggen, door het Iraanse verzet, om zich daarmee te bemoeien. En, ik heb haar dat niet verteld, maar zo is het mij dus ook vergaan. Ja, u vindt dat misschien leuk, maar ik vind het helemaal niet leuk, want er gebeurde iets heel engs. Ik kan dat nu wel met droge ogen vertellen, maar ik werd door de vrienden van FOFI bij een bijeenkomst gehaald. Schrikt u niet dames en heren, maar daar waren de hijskranen. En u weet wat de hijskranen doen. Ik kan u wel

zeggen, ik ben verantwoordelijk voor transport en ik ben verantwoordelijk voor van alles en nog wat, maar een politicus die zich dáár aan onttrekt, dat is geen politicus. Je bent niet alleen verantwoordelijk voor transport of voor buitenlandse handel. Je bent als mens, en daar hoef je helemaal geen Christendemocraat voor te zijn, verantwoordelijk voor wat er in de wereld gebeurt.

Toen, met die vreselijke plaatjes, ben ik ook min of meer officieel lid geworden van FOFI en ik ben daar nu, ik wil niet zeggen wekelijks, maar toch maandelijks mee bezig. FOFI, dat heet dan in ons jargon een intergroep, een pressiegroep, van verschillende partijen en verschillende deskundigheden, en zij voorzien ons van alle informatie. Ik kan niet de hele dag de New York Times lezen en de Washington Post en de Frankfurter Allgemeine. FOFI zorgt voor een goed informatieniveau en op dit moment wordt FOFI, met ik denk tussen de 100 en de 125 leden, voorgezeten door Gérard Deprez. Dat is een Belgische

liberaal. Er zitten Christendemocraten bij, maar ook mensen van De Groenen en van de GUE – dat is bij ons de SP. Wij zijn veelal vanuit onze persoonlijke betrokkenheid (ik heb u net uitgelegd wat mij zo geraakt heeft) bij FOFI terecht gekomen.

Ik ben daarmee dus begonnen in 2009 en in de eerste jaren hebben wij ons vooral bemoeid met – en druk uitgeoefend binnen het Europees Parlement, met name op de Europese Commissie, maar ook op de Europese Raad (dat zijn de Ministers van Buitenlandse Zaken) – de veiligheid en ontruiming van Kamp Ashraf. Ik kan u

niet al die tijdlijnen gaan uitleggen, maar daarna hebben we ons bemoeid met de veiligheid en de ontruiming van Camp Liberty. U weet, die kampen werden soms ook aangevallen. En vervolgens hebben we ons bemoeid met de visaverlening, om zoveel mogelijk van de mensen uit de kampen naar Europa en vooral, zoals u weet, naar Albanië te laten emigreren.

Nadat het probleem van Kamp Ashraf en Camp Liberty was “opgelost”, zijn we ons meer gaan bemoeien met de algemene mensenrechtensituatie in Iran en inderdaad met verschillende aspecten van de democratische

oppositie. We hebben openbare vergaderingen, maar ook meer vertrouwelijke vergaderingen, waarin we worden bijgepraat over het verzet en over, niet te vergeten, de onderdrukking.

.....

Wat ik u net al zei, de laatste tijd, door de ontwikkelingen van december 2017, hebben wij ons vooral gericht op het grote probleem van de 30.000 vermoorde mensen in 1988 en wat daar allemaal nog moet worden opgelost, respectievelijk wat daar allemaal wordt ontkend. Tussendoor speelt in het hele complexe politieke veld, natuurlijk het nucleaire verdrag met Iran en Obama en vervolgens de interpretatie daarvan of de ontkenning door Trump. Al dit soort internationale perspectieven komt bij FOFI langs en wij proberen dan met name onze collega's van Buitenlandse Zaken en mensenrechten te inspireren om dit tot een goed einde te brengen.

Ja, en nu is het dan januari 2018. FOFI heeft ons al weer bijgepraat en geïnformeerd. De vorige spreker sprak over het aantal gevangenen, maar wij zijn enorm beducht dat er gevangenen verdwijnen en dat gevangenen worden geënceneerd in een zelfmoordsituatie. Dan komt onze buitenland vertegenwoordiger, de Italiaanse mevrouw Mogherini weer in beeld. Die hoort contact te onderhouden met dat regime, om ervoor te zorgen dat gevangenen in ieder geval niet verdwijnen in allerlei duistere situaties. We hebben de discussie over het vrije internet. De eerste dagen was er vrij internet en daarna is dat weer gesloten. We kijken hoe zich dat in de komende maanden ontwikkelt.

Tot slot kan ik u nog zeggen, dat wij doorgaan met FOFI binnen het Europees Parlement, zolang als nodig is. Ik heb vorige week van FOFI – en u zal het misschien beter kennen – het Tien Punten Plan gekregen van de Friends of Free Iran, over hoe een toekomstig Iran er uit gaat

zien. Om dan nog met lichte nood af te sluiten: ik heb tegen mijn vrienden van FOFI gezegd: zodra het Iran-regime verdreven is, kom ik persoonlijk ik in Teheran controleren, of het Tien Punten Plan van het Iraanse verzet is en wordt uitgevoerd. U begrijpt dat deze 'dreiging' het Iraanse verzet in Brussel tot grote hoogte stimuleert.

Dank u zeer.

Wim van de Camp

**Nederlands lid van het Europees Parlement,
2009-2014**

**Nederlands lid van het Europees Parlement,
2014-2019**

**Lid van de Tweede Kamer
(1986-2009)**

De woorden van de heer Van de Camp:

Om te beginnen groet ik met groot respect de bijeenkomst van de Iraanse oppositie in Parijs. Op deze eerste dag van juli is het een erg belangrijke vergadering van het Iraanse verzet.

Ik ben lid van de werkgroep Bevrijd Iran in het Europese Parlement. Wij maken ons ernstig zorgen over de ontwikkelingen in Iran, waarbij er geen respect is voor mensenrechten, geen vrijheid van vereniging, geen vrijheid van godsdienst en waar nog steeds te veel executies plaatsvinden.

Ik vind het erg belangrijk dat de EU in de contacten met Iran deze zorgen en problemen aan de orde stelt.

Veel succes met deze bijeenkomst en blijf gaan voor een beter en vrij Iran.

Dr. Tahar Boumedra

**Voormalig voorzitter van the United Nations Assistance Mission (UNAM),
Mensenrechten adviseur van de voormalige
secretarissen generaal (Ban Ki-Moon) en special
vertegenwoordiger 2011&-jurist**

Dames en Heren

Zoals u merkt spreek ik niet in het Nederlands. Dat dit zo is komt omdat ik in mijn leven geen kans heb gekregen om Nederlands te leren. Oorspronkelijk kom ik uit Algerije, zodat ik eigenlijk niets van doen heb met Iran. Maar gedurende mijn werk kwam ik in aanraking met de verzetsbeweging in Iran.

Dat was toen ik de leiding kreeg over het Bureau voor Mensenrechten van de VN in Irak. Dat betekende dat de mensen, die in kamp Ashraf verbleven, onder mijn bescherming stonden. Zo kwam ik in nauw contact met hen en leerde hen heel goed kennen, op zo'n manier dat aan het eind van mijn missie in Irak, zij mijn grote familie waren geworden. Zo leerde ik hen in de harde praktijk van het leven kennen. Door deze ervaringen in moeilijke tijden, toen iedereen tegen hen was, begon ik met hen mee te voelen. Ze werden beschoten, ze leefden geïsoleerd en niemand bezocht hen, behalve ik. Toen ik de VN verliet bleef ik in contact met, in het bijzonder, de families van de slachtoffers van het Iraanse regime. U weet van de massamoord die in de zomer van 1988 plaats vond, toen het regime besloot de georganiseerde oppositie uit te roeien, met name de leden van de MEK en hun sympathisanten. Mijn volgende bemoeienis met de families leidde tot de oprichting van een genootschap voor gerechtigheid, gerechtigheid voor de slachtoffers van de massamoorden in 1988. Voor we begonnen te werken aan de samenstelling van de lijst van slachtoffers van de massamoord kreeg ik de kans om de leden van de Franse Nationale vergadering toe te spreken.

Waar ik hen waarschuwde dat het Iraanse regime geen enkele verandering zal toestaan, het is een regime dat niet te hervormen is, het is een regime dat gebaseerd is op een grondwet, die is samengesteld door een religieuze fanaticus, Khomeini. Deze grondwet maakt iedere hervorming onmogelijk, zodat iedere verandering alleen maar kan worden verwezenlijkt door een volksopstand.

Hoe zijn we zover gekomen dat in Iran zo'n regime kon worden gevestigd? Een regime dat zich zelf boven iedere internationale wet, boven ieder mensenrecht, boven

iedere vorm van recht stelt? Dit ontsproot aan de gedachte van iemand die volkomen buiten de samenleving in Iran stond en later in ballingschap leefde, Khomeini. Hij kreeg deze gedachte al lang voor hij aan de macht kwam en verkondigde dit inzicht, dat hij de afgevaardigde, of beter de plaatsvervanger van God op aarde was.

Als u wilt begrijpen wat de betekenis van dit regime eigenlijk is dan moet u een tijd terug in de Europese geschiedenis gaan, naar de middeleeuwen, de tijd dat

koningen in Europa dachten dat zij uitverkoren waren door God en dat zij Deze vertegenwoordigden op aarde en daarom absolute macht bezaten. Deze zienswijze bracht Khomeini in Iran in onze moderne tijd in de praktijk. Daarom verkondigde Khomeini dan ook dat hij de uitvoerder was van de Goddelijke wil op aarde. Daarom is iedere poging tot verandering van de grondslagen van zijn regime pure godslastering. Je stelt je tegenover God op, door een aanval op zijn vertegenwoordiger. Dit is het grote gevaar van dit regime, dat alle fundamentele inzichten over mensenrechten ontkent. Een regime dat

internationale wetten niet erkent. In alle openbaarheid zegt het Iraanse regime tegen de VN dat hun eigen wetgeving boven die van het internationale recht staat. Dit is heel gevaarlijk, dit is een regime met grootheidswaanzin dat de hele wereld misleidt. Toch weerhield dit de voornaamste wereldmachten niet om met Iran te onderhandelen over een zeer gevaarlijk onderwerp, n.l. kernwapens. Zij sloten een overeenkomst en snelden naar Teheran om veelbelovende markten in Iran te verdelen. Deze overeenkomst bracht miljarden dollars, die bevro-

samoorden in 1988, waar in minder dan drie maanden tijd 30000 mensen werden vermoord. Politieke gevangenen, onschuldige mensen werden vermoord, terwijl de VN de mensenrechten in Iran in die tijd in de gaten hield. De VN rapporteerde over de massamoorden al in 1989. En toch is er geen onderzoek gestart door het regime zelf, of door een internationale organisatie. Daarom, nu wij getuige zijn van de januari-opstand in Iran, moet dit een les voor ons zijn. Een les die ons gegeven wordt door de Iraanse maatschappij, dat wat er ook wordt uit

misdaden hebben begaan in de zomer van 1988 in Iran. Dit onderzoek zal plaats vinden op 1 februari. Het is geen strafrechtelijk onderzoek, maar een civielrechtelijk onderzoek naar de daden het regime. Dit gaat volgende week gebeuren. Omdat een officieel onderzoek en maatregelen door de VN achterwege blijven, hebben vertegenwoordigers van burgerlijke organisaties besloten om de misdaden tegen onschuldige mensen, zoals politieke gevangenen in Iran, in Geneve, te laten onderzoeken. Er schuilt een zekere symboliek in dit onderzoek

ren lagen in de banken, naar Iran. Deze miljarden dollars stopten de opstanden, zoals je nu meemaakt, niet. Dat betekent dat het Iraanse volk zich niet bezighoudt met het kernwapen verdrag. En het geld dat vrijkwam bij de overeenkomst hielp hen niet, zij hadden er geen baat bij. Daarom leert deze opstand ons een goede les. Een les voor hen die over de overeenkomst onderhandelden, een les voor de VN, die alle misdaden van het regime kon waarnemen en toch hun ogen ervoor gesloten hield. Een regime dat jaren geleden al had moeten worden uitgesloten van de VN. De VN was getuige van de mas-

onderhandeld met het regime, de mensen er niet mee akkoord zullen gaan, er niet aan mee zullen doen en dat zij zullen werken aan verandering van het regime op hun eigen manier.

Laat mij u kort voorlichten over iets dat volgende week, op de eerste februari, gaat gebeuren. En hou daarbij in herinnering dat de eerste februari bekend staat als de Khomeini-revolutie. Khomeini ging begin februari terug naar Iran en wij hebben deze datum genomen om een gerechtelijk onderzoek te starten naar hen die

omdat het plaats vindt op 1 februari, de verjaardag van de Khomeini-revolutie en in het hoofdkwartier van de VN in Geneve. Hiermee wordt de VN er aan herinnerd dat dit onderzoek veel te laat komt. Dit onderzoek had tientallen jaren geleden al plaats moeten vinden. En laten we niet vergeten dat het uitstellen van gerechtigheid neer komt op ontkennen van rechtvaardigheid. Daarom besloten burgerlijke organisaties de zaak ter hand te nemen en een onderzoek in te stellen en door dit onderzoek degenen die de misdaden begingen aan de kaak te stellen. Maar ook willen wij de VN eraan herinneren

Sir Prof. Geoffrey Robertson raadsheer van het 'Queens Council (QC)

om een internationale commissie in het leven te roepen en wel nu! We gaan aan de gang met een forum van internationaal bekende juristen, dit forum wordt voorgezeten door Sir, Professor Jeffrey Robinson, raadsheer van het 'Queens Council (QC)', vroegere president van het tribunaal "Sierra Leone" van de VN. Hij zal dit forum

van rechters voorzitten. De verdediging van de families van de slachtoffers zal worden gedaan door een ander lid van de QC. In het forum zit verder een vertegenwoordiger van Europese juristen. We verwachten dat verslagen van dit onderzoek zullen worden voorgelegd aan de secretaris-generaal van de VN en aan de Hoge Commissaris voor Mensenrechten. Deze verslagen moeten een uitdaging vormen voor het systeem van de VN. Verslagen waarin wij de feiten, de harde feiten over de misdaden tonen, waarin we de daders aanwijzen en we wijzen op de toepasbaarheid van het internationale rechtssysteem. En we vragen wat gaat u, de VN ermee doen? We verwachten dat de VN, in het bijzonder de Hoge Commissaris voor Mensenrechten deze verslagen ter harte zullen nemen en het laten volgen door de instelling van een Internationale Onderzoekscommissie.

Dank u wel.

Zarah Kohandel

Hallo beste vrienden. Mijn naam is Zarah, maar veel mensen noemen me Sarah. Mijn vader is Saleh Kohandel, en hij zat tien jaar lang gevangen. Ik ben zeer verheugd dat ik u, dierbare vrienden, kan bezoeken en u kan bedanken voor uw deelname aan diverse campagnes die resulteerden in de redding van vele levens, waaronder die van mijn vader. Ik groeide op in de Evin- en de Gohardasht-gevangenis en kende zodoende veel van de activisten die werden

gearresteerd wegens hun activiteiten. Ik was een kind en noemde hen ooms. En vandaag wil ik een van de brieven voorlezen die mijn oom Saeed heeft geschreven voor de secretaris-generaal van de VN over de gevangenzittende demonstranten.

Geachte secretaris-generaal van de Verenigde Naties, Antonio Guterres

Ik wil u enerzijds respectvol bedanken voor uw zorg en aandacht voor de straatprotesten van het Iraanse volk, maar ik ben als politiek gevangene – op 9 januari 2018 begon ik aan mijn achttiende jaar in gevangenschap – goed bekend met de omstandigheden in de gevangnissen in Iran en heb daarom weet van de afschuwelijke dingen die de jonge opgepakte mensen te wachten staan.

Ik wil u dringend verzoeken al het mogelijke te doen om de levens van de gedetineerden en demonstranten te beschermen, met name omdat alle regeringsfunctionarissen deze politieke en sociale eisen van het volk, die het gevolg zijn van tientallen jaren van onderdrukking en beroving van de meest fundamentele mensenrechten, bestempelen als oproer, chaos en samenzweringen waar buitenlanders achter zitten. Het gebruik van deze metaforen is een voorbode voor verdere onderdrukking en genadeloze gerechtelijke vonnissen.

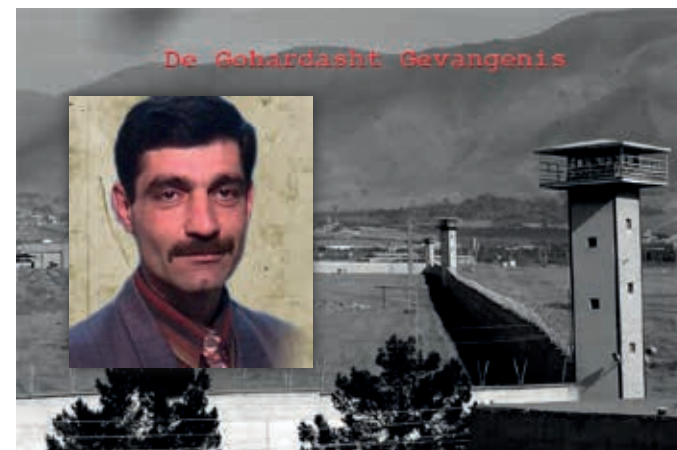
We zijn zelf getuige van deze strafmaatregelen tegen de gedetineerden omdat ze in cellen naast die ons zitten. Onder dictatoriale regimes wordt alles gemonopoliseerd door de staat. In zo'n situatie hebben mensen geen rechten, vindt destructieve en constructieve energie nergens een uitweg, zijn protesten van het volk alleen toegestaan via kanalen en instellingen van de regering en wordt alles buiten dit kader onderdrukt door de veiligheidsdiensten. Het is dan niet meer dan logisch dat jonge mensen die geen hoop hebben op een goede toekomst en geen burgerinstellingen hebben om hun zorgen te uiten uiteindelijk in vertwijfeling de straat op gaan.

Een regering die zelf de oorzaak is van alle rampen en ongeregelheden beschouwt en bestempelt de demonstranten als samenzweers en oproerkraaiers. Ik verzoek u als secretaris-generaal van de Verenigde Naties om alle mogelijke internationale middelen aan te wenden ter voorkoming van de onderdrukking van de opgepakte jongeren voordat zich een menselijke tragedie (zoals Kahrizak) ontvouwt, met name omdat de hoofdaanklager in Iran heeft verklaard dat de demonstranten zich schuldig maken aan mohareb (oorlogvoering tegen God) en de doodstraf verdienen.

Dank u voor uw aandacht.

Dr. Saeed Masoori, Gohardasht-gevangenis in Karaj, januari 2018

Ik wil u nu graag iets muzikaals aankondigen, gespeeld door Sarina Brouwer en Nico Slot.

Zij zijn al heel lang vrienden van deze stichting en gaan nu een lied ten gehore brengen. Het muziekstuk heet Aria en staat voor hen symbool voor een nieuw leven in Iran.

Het volgende punt op het programma is muziek gespeeld door Dr. Taherzadeh.

De meesten van jullie kennen deze musicus.

Dr. Taherzadeh wil graag zijn virtuoze kunsten in het kader van de ontwikkelingen in Iran met u delen.

Hij bespeelt meerdere instrumenten, de viool en de tar en hij zal zelf uitleg geven bij de muziek die hij ten gehore gaat brengen.

Graag uw applaus voor Dr. Taherzadeh.

Dhr. Walter van Schagen

Artiest

Walter van Schagen is een artiest, die de bijeenkomst een artistieke tint gaf met zijn schilderkunst. Bij de onthulling vertelde de kunstenaar:

“Dit is een geweldige stichting.

Ik heb een schilderij gemaakt.

De jonge vrouw die zojuist sprak, getooid met een hoofddoek zoals dat in Iran verplicht is, vind ik een hele moedige vrouw en ik bied haar hierbij symbolisch dit schilderij aan.

Het gaat om tralies te doorbreken en vrijheid tegemoet te gaan.

Rozen hebben altijd nog dorens. Dus die ga ik niet weghalen. Maar deze rozen staan voor het opnieuw gaan bloeien van de rozen in Iran.

En dat iedereen in Iran daar weer van kan gaan genieten. Dat ze er voor iedereen zijn.

Ik heb niet zo heel veel meer te zeggen. Ik schilder en af en toe mag ik spreken of verhalen vertellen, maar dit is mijn boodschap die ik geven wilde.

Announcement of him by Ferry Wever:

Goedemiddag iedereen,

Heel kort: ik wil allereerst een applaus en een hartelijk dank voor de bijdrage die Nicolette van Amerongen levert vanmiddag. Ze komt zo echt nog wel heel even

terug, en ik wil van deze gelegenheid gebruik maken, om een bijzondere gast in ons midden heel even aan te kondigen en hij wil graag ook heel even het woord tot u richten. En dat is Victor Molkenboer, burgemeester van Woerden.

Toespraak van burgemeester Molkenboer van Woerden

Dames en heren, ik ben een toevallig passant. Ik sta hier niet als burgemeester, maar in mijn dagelijks werk ben ik inderdaad burgemeester van Woerden. Ik voel me als mens enorm betrokken om op te komen tegen schendingen van mensenrechten. En zo werd ik eigenlijk ook geconfronteerd met de situatie in Iran. Bij het geld ophalen in mijn gemeente ben ik eens in gesprek geraakt, en was ik enorm onder de indruk wat er in Iran allemaal gaande is.

Ik vind dit bijzonder de moeite waard, en toen ik voor vanmiddag werd uitgenodigd en ze vroegen "zou je dan toch kort even iets willen zeggen?", om dat toch nog eens onder de aandacht te brengen dat het van het grootste belang is dat we ook in Nederland in ieder geval die situatie van de schending van de mensenrechten in Iran onder de aandacht brengen. En zoals we ook van politieke vluchtelingen de jeugd hier achter ons hebben gezien, dat zij een vrije toekomst tegemoet kunnen gaan, zoals zij hun leven willen inrichten, dat is van het grootste belang. En daar is ook veel solidariteit en geld voor nodig.

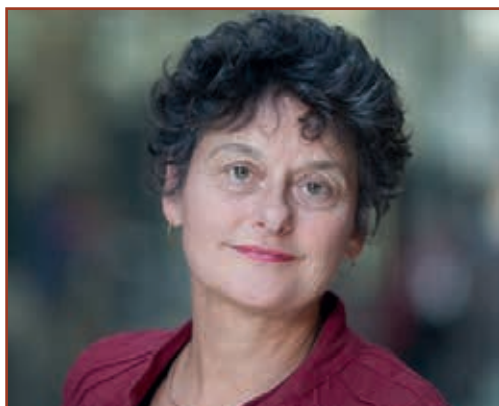

En in die zin denk ik dat het van belang is dat we allen de activiteiten die dit aanklaarten, in ieder geval ook steunen, in woord, maar ook financieel. En ik vond het van belang om dat hier vanmiddag bij deze solidariteitsbijeenkomst ook van mijn kant nog eens te onderstrepen.

Ik wens de organisatie in elk geval nog veel succes, en ook goed dat er ook via het Europese Parlement, Wim van de Camp zit daar, in ieder geval ook vanuit Europa, de druk vergroot wordt. Zodat het in ieder geval ook van belang wordt dat Iran ook internationaal, veel meer dan nu, onder druk komt te staan.

Heel veel succes met alle activiteiten.

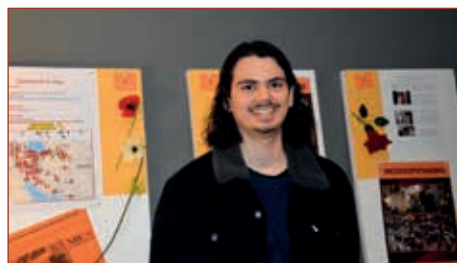
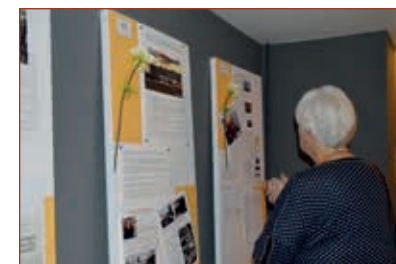
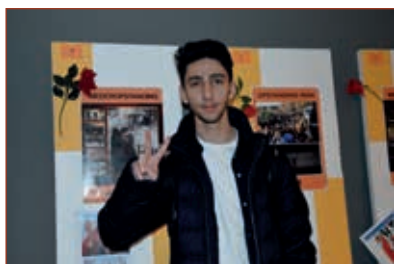
Senator Ineke Strik:

Ik steun de mensenrechten, democratie en gelijkheid van de geslachten in Iran met de bedoeling daarmee ook het extremisme te overwinnen en de Iraanse theocratie af te brengen van inmenging in Irak, Syrië en de hele regio

Nederlandse parlements lid

Joël Voordewind

steunde de pro-vrijheidsbeweging in Iran tijdens een solidariteitsbijeenkomst in de Dam van Amsterdam

Steunbetuigingen van internationale mensenrechtenorganisaties

UNO steunt de opstand in Iran
Hoofd van UNO- Zeid Ra'ad Al Hussein mensenrechtenorganisatie dringt er bij de Iraanse autoriteiten op aan de spanningen te verminderen en de sterfgevallen bij de protesten te onderzoeken

De Verenigde Staten staan achter het volk van Iran

Amnesty International
Iran: Stop het steeds hardhandiger neerslaan van de protesten en onderzoek het aantal sterfgevallen van demonstranten

Iran: Onderzoek de dood van demonstranten
Stop het gebruik van excessief geweld tegen demonstranten

Bij het neerslaan van de protesten tast het Iraanse regime de vrijheid van informatie aan 3

Washington :Iran: Respecteer het recht van burgers op vreedzaam protest

VN betreurt het gerapporteerde verlies van leven in de protesten in Iran

4 VN experts roepen op tot respect voor rechten van demonstranten in Iran

De Internationale Confederatie van Vrije Vakbonden (ICFTU) heeft krachtige steun uitgesproken voor de opstand in Iran. De ICFTU vertegenwoordigt 207 arbeiders in 163 landen en gebieden, en er zijn 331 nationale vakbonden bij aangesloten.

- Ondersteuning van het Italiaanse ministerie van Buitenlandse Zaken voor de opstand van het Iraanse volk
- Het Noorse ministerie van Buitenlandse Zaken steunt de protesten van het Iraanse volk
- Minister van Buitenlandse Zaken Duitsland Gabriel over demonstraties in Iran.....
- Verklaring van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Boris Johnson
- Iran – vraag en antwoord – uittreksels uit de dagelijkse persbijeenkomst Jean-Yves Le Drian

Nu protesten in Iran verminderen, roepen de Verenigde Staten op tot een speedzitting van de VN

De ambassadeur van de Verenigde Staten bij de VN, Nikki Haley, spreekt op een korte persconferentie in het hoofdkwartier van de VN op 2 januari 2018

*Het Amerikaanse Congres heeft zich met 415 stemmen van Republikeinen en Democraten geschaard achter de opstand en het recht van het Iraanse volk om te protesteren tegen het wrede heersende regime.

De resolutie van het Congres werd ingediend door de Republikein Ed Royce, voorzitter van de Commissie Buitenlandse Zaken in het Huis van Afgevaardigden, en Eliot Engel, hoofd van de Democraten in deze commissie

**Ministerie van
Buitenlandse Zaken**
'We houden de situatie
zeer nauwlettend in de
gaten. We betuigen onze
steun, zoals we voorheen
al vaak hebben gedaan,
aan het Iraanse volk'

*Het standpunt van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken
werd ingenomen door zijn woordvoester, mevrouw Heather Nauert*

Benadrukkend dat de VN Veiligheidsraad de verantwoordelijkheid had om vroeg en doortastend op te treden wanneer de fundamentele vrijheden werden bedreigd, riep de permanent vertegenwoordiger van Nederland de regering van Iran op terughoudendheid te betrachten bij het reageren op mensen die hun mensenrechten uitoefenen, beperkingen op te heffen op fundamentele vrijheden, en om de rechtsstaat te handhaven door daders van mensenrechtenschendingen aansprakelijk te stellen. Dialoog was cruciaal, voegde hij eraan toe, zowel binnen Iran om bestaande grieven te verhelpen, maar ook tussen Iran en de bredere internationale gemeenschap.

**Aan het einde van het programma gingen alle sprekers het podium op
en betuigden zij hun solidariteit met de opstand van het Iraanse volk.**

Wereldwijde solidariteit met de opstanding in Iran

Den Haag - Parijs - Londen - Berlijn - Rome - Brussel - Wenen- Stockholm - Kopenhagen - Oslo - Washington - Sidney - Ottawa - Toronto

- Tony Clarke, voormalig voorzitter van de Labour partij van het Verenigd Koninkrijk, belangrijk lid van het Hoger Huis
- Lord Carlyle, lid van de British Lords, adviesraad van de Koningin
- Barones Harris, een lid van het Hoger Huis van Engeland, een voormalig tweede spreekbuis voor het House of Lords
- Lord Alton, lid van het Hoger Huis van Engeland
- Lord Lord Ken Maginnis lid van het Hoger Huis van Engeland
- Lord Singh, Onafhankelijk lid van het Hoger Huis van Engeland
- Senator Jerry Horkan, Lid van het Budget Comité van de Ierse Senaat
- Antonio Matrali, lid van de Europese Commissie in het Italiaanse Parlement
- Marcin Shivinsky, voormalig burgemeester van Warschau, voormalig minister van Buitenlandse handel en Vertegenwoordiger van het Pools Parlement
- Dr. Yuana Mukha, vertegenwoordiger van het Pools Parlement, voormalig Minister van Sport en Toerisme
- Dr. Evidos Warsickis, Vice-voorzitter van de commissie van Buitenlandse Zaken in het Litouwse Parlement, Speciaal rapporteur voor Mensenrechten bij de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa (PACE)

- Romeo Nicoara, Belangrijke vertegenwoordiger van het Roemeense Parlement, Hoofd van de Roemeense Parlementaire groep voor een Democratisch Iran
- Ingrid Betancourt, voormalig Presidentskandidaat van Colombia
- Mario Galéa, een vertegenwoordiger van het Parlement van Malta, zegsvrouw van de grootste oppositie fractie
- Dr. Herman Szczywne, Vertegenwoordiger van het Parlement van Malta
- Mike Hancock, voormalig vice-voorzitter van het politieke comité van de Parlementaire Raad van de Europese Raad uit het Verenigd Koninkrijk
- Brian Binley, voormalig Parlementariër in Groot Brittannië
- Otto Bernhard, lid van de Conrad Adenauer Stichting, een voormalig vertegenwoordiger van de Duitse Federale Vergadering
- Leo Datsenberg, voormalig Reserve Vertegenwoordiger van de Duitse federatie
- Paulo Casaca, voormalig lid van het Europees Parlement voor Portugal
- Elizabeth Zamparotti, lid van het Comité voor Verbod op Marteling van de Raad van Europa
- Sergio Delia, Secretaris van de Vereniging "Do not touch Cain" in Italië

Pavel Telicka (ALDE), Vice-President of the European Parliament – Czech Republic

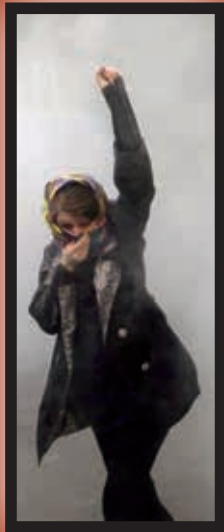
Euro-parlementariërs spreken hun steun uit aan Iraanse opstand

Vice President van het Europees Parlement Telicka: De EU moet niet zwijgen over het gedrag van de Iraanse autoriteiten tegen demonstranten

										
Lars Adaktusson (EPP) – Sweden	Stanislav Polčák (PPE) – Czech Republic	Jytte Guteland (S&D) – Sweden	Anna Elżbieta Fotyga (ECR) – Poland	David Campbell Bannerman (ECR) – UK	Jan Zahradil (ECR) – Czech Republic	Tunne Kelam (EPP) – Estonia	Jaromír Stetina (EPP) – Czech Republic	Heinz K. Becker (EPP) – Austria	David McAllister, EPP – Germany	Gérard Deprez (ALDE) – Belgium
										
Jiri Pospisil (EPP) Czech Republic	Jozo Rados (ALDE) – Croatia	Neena Gill (S&D) – UK	Mark Demesmaeker (ECR) – Belgium	Cristian Dan Preda (EPP) – Romania	Frederique RIES (ALDE) – Belgium	Marijana Petir (EPP) – Croatia	Urmaz Paet (ALDE) – Estonia	Jordi Sole (Greens-EFA) – Spain	Maria Teresa Giménez Barbat (ALDE) – Spain	Hilde Vautmans (ALDE) – Belgium

ALLEN SAMEN VOOR VRIJHEID

Internationale solidariteit voor de opstand van het Iraanse volk tegen het regime